

Зоран Вучић

Путник кога нема

*пут којим сам прошао живи од тајне
никада ме исте стране света неће
заволеги*

ИСТОЧНА ЕЛЕГИЈА

*Свуда ме прате путници без глава
И вампирске ноћи завичајне
Гладне воде и раскрића тајне
И земља над срцем што се обурвава*

*Кише и војске и црно дрвеће
Низ време у глави што ме обасјава
Рањавог и нагог док се буди трава
У смењу којим се узалуд размећем*

*Стојим у житком блату заборавља
Пролазе гробља прође домовина
Будна је само још крвна висина
У којој стаса мој сан или јава*

ЗАВРШЕНА ПРИЧА

*(Твој смех је птица селица,
твој смех је рано јављање смрти у окнима.)*

*Завршена је једна прича: детињство и шљивици,
пролећне свечаности, јагоде, шећерлеме.
Ране студени крви у пригревици,
и ево, већ шуме неме*

стижу ме неизбежно.

*Шуме у грлу, шуме у слуху шуме.
Шуме које удишем, шуме које издишем;
пуна ми уста лишића које разуме
зашто умирем док пишем*

смртопис ораница.

*Стиже ме студен воде, вода пред видом.
Ипак путујем, размичем сенке потомака
и предходника што плачу за зидом.
Речи ми пуне мрака*

и црног снега на крововима.

И СМРТ ЋЕ ПРОЋИ

*Певаће свет као да никада певао није
На путевима на мостовима у прашумама историје
Певаће сужњи чувари и двери*

*Певаће лишиће певаће године
Певаће све што једном промине
Певаће у висинама осамљена тица
И смрт ће проћи као девојчица*

ТРЕБА ПРОБУДИТИ ЖИВОТИЊУ

*Треба пробудити животињу у осмеху
Која му дарује лепоту и крепост
А сунце ће у поноћ банути
Старо сунце с прстима у греху*

*И секири треба вратити сећање
Да би сведочила о смрти дрвећа
А дрвосече без њене помоћи
Нек спокојно усну у перју столећа*